

Sygn. akt **IC 342/20 upr**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2021 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Kuryłas

Protokolant: sekretarz sądowy Kamila Żebryk

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2021r w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa: P. G.

przeciwko: (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda P. G. kwotę 2.000 zł (dwóch tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 03 października 2019 r do dnia zapłaty ,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.367 zł (jednego tysiąca trzystu sześćdziesięciu siedmiu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty ,
3. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 126 zł (stu dwudziestu sześciu złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sędzia Agnieszka Kuryłas

Sygn. akt IC 342/20

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 25 listopada 2019 roku P. G., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 2 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 3 października 2019 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 20 lipca 2019 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki P. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność J. N..

Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Poszkodowany wynajął pojazd zastępczy – okres najmu wyniósł 19 dni, przy dobowej stawce w wysokości 200 złotych brutto. Całkowity koszt najmu pojazdu zastępczego wyniósł 3 800 złotych. Tytułem refundacji kosztów najmu pojazdu zastępczego, zakład ubezpieczeń przyznał poszkodowanemu łącznie kwotę 1 045 zł, uznając za zasadny 11- dniowy okres najmu, przy dobowej stawce w wysokości 95 złotych. Powód dochodzi w niniejszej sprawie kwoty 2 000 zł , w związku z czym zastrzegł sobie możliwość rozszerzenia powództwa.

Dnia 29 stycznia 2020 roku Starszy referendarz sądowy w Sądzie Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie pozwane towarzystwo ubezpieczeń wniosło sprzeciw od ww. nakazu zapłaty zaskarżając nakaz w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany zakwestionował, aby okres najmu pojazdu zastępczego odpowiadał okresowi procesu naprawczego, a w szczególności aby okres ten był niezbędny i konieczny dla naprawienia pojazdu. W konsekwencji zanegował, aby pojazd zastępczy został najęty na czas niezbędny i konieczny dla naprawy uszkodzonego pojazdu. W zakresie wysokości stawki najmu wskazał, że poinformował poszkodowanego o możliwości najmu pojazdu zastępczego oraz o akceptowanych stawkach najmu. Poszkodowany odrzucił zaś zaproponowaną ofertę i wybrał opcję droższą najmu pojazdu. Postępowanie takie należy oceniać jako sprzeczne z art. 5 k.c.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 lipca 2019 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki P. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność J. N. , a użytkowany przez M. N. . Po kolizji samochód poszkodowanego nie nadawał się do jazdy i wymagał naprawy.

Sprawca zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową na podstawie ważnej polisy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w S..

W dniu 31 lipca 2019 roku pełnomocnik poszkodowanego dokonał zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi sprawcy, który przyjął na siebie odpowiedzialność co do zasady i wszczął postępowanie likwidacyjne. Sprawa została zarejestrowana pod numerem nr (...).

W dniu 5 sierpnia 2019 roku na zlecenie ubezpieczyciela przeprowadzono oględziny uszkodzonego samochodu i tego dnia przekazano kosztorys do warsztatu, w którym poszkodowany naprawiał samochód. Tego samego dnia warsztat naprawczy zamówił części niezbędne do naprawy samochodu, które odebrał w dniu 8 sierpnia 2019 roku. Następnego dnia rozpoczęto naprawę uszkodzonego pojazdu, którą zakończono w dniu 16 sierpnia 2019 roku.

Bezsporne , a nadto dowód:

- pełnomocnictwo – k. 19;
- pełnomocnictwo – k. 20;
- arkusz naprawy pojazdu najemcy – k. 21;
- kalkulacja naprawy – k. 22 – 24 v.;
- akta szkody na płycie CD – k. 43;
- zeznania świadka M. N. – k. 78.

W związku z zaistniałą szkodą poszkodowany na czas naprawy uszkodzonego samochodu potrzebował samochodu zastępczego celem dojazdów do pracy oraz w życiu codziennym.

Poszkodowany był zainteresowany najmem pojazdu zastępczego tej samej klasy co pojazd uszkodzony, bez dodatkowych obciążeń, opłat, kar, limitów kilometrów oraz udziału własnego w szkodzie , nadto z opcją podstawienia i odebrania samochodu w uzgodnione miejsce. Usługa najmu musiała mieć również charakter bezgotówkowy.

Dowód:

- oświadczenie najemcy – k. 14;
- zeznania świadka M. N. – k. 78.

W dniu 29 lipca 2019 roku poszkodowany M. N. zawarł z P. G. umowę najmu samochodu zastępczego marki F. (...) o nr. rej. (...) na okres od dnia 29 lipca 2021 roku do dnia zwrotu potwierdzonego odrębnym dokumentem, ze stawką dobową czynszu najmu 200 złotych brutto za dobę, bez limitu kilometrów, kaucji, dodatkowych kosztów, z pełnym ubezpieczeniem OC i AC / NW, bez udziału własnego w szkodach, możliwością wyjazdu za granicę oraz podstawieniem i odebraniem pojazdu w uzgodnione miejsce. Wynajmowany pojazd był tej samej klasy, co pojazd uszkodzony. Poszkodowany zdecydował się na najem pojazdu u P. G., bowiem przedstawiona przez niego oferta była jasna i przejrzysta, zawierała wszystkie elementy, na których zależało poszkodowanemu, wreszcie poszkodowany korzystał już wcześniej z usługi wynajmu pojazdu zastępczego od P. G. i był z niej zadowolony.

Samochód zastępczy wykorzystywany był przez M. N. do codziennego użytku, a w tym do dojazdów do pracy, zakupy, treningi i prowadzenia gospodarstwa domowego. Poszkodowany zwrócił pojazd zastępczy dwa dni przed odebraniem pojazdu z naprawy.

Poszkodowany wynajmował pojazd zastępczy do dnia 25 sierpnia 2019 roku.

W dniu 25.08.2019 r. powód wystawił M. N. fakturę VAT numer (...) na kwotę 3800 zł brutto, za 19 dni najmu pojazdu przy dobowej stawce 200 zł. Kwota ta nie została zapłacona, bowiem najem pojazdu miał zostać rozliczony bezgotówkowo.

Dowód:

- kopia dowodu rejestracyjnego – k. 11;
- umowa najmu pojazdu z dnia 29 lipca 2019 roku, k. 15;
- protokół wydania pojazdu, k. 16;
- protokół zwrotu pojazdu, k. 17;
- faktura VAT Nr (...) z dnia 25 sierpnia 2019 roku, k. 18;
- arkusz naprawy pojazdu najemcy – k. 21;
- zeznania świadka M. N. – k. 78.

W dniu 25 sierpnia 2019 roku poszkodowany zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności, której przedmiotem była wierzytelność dot. wynajmu pojazdu zastępczego przysługującą cedentowi z tytułu szkody nr (...) z dnia 20 lipca 2019 roku wobec (...) S.A. **Dowód:** - umowa cesji wierzytelności z dnia 25 sierpnia 2019 roku, k. 30; - zeznania świadka M. N. – k. 78.

Pismem z dnia 8 października 2019 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 3 800 zł tytułem rekompensaty kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Decyzją z dnia 8 listopada 2019 roku pozwany przyznał, a następnie wypłacił powodowi kwotę 1 045 złotych brutto tytułem refundacji kosztów najmu pojazdu zastępczego, uznając za zasadny okres – 11 dni najmu, według stawki 95 zł. Było to ostateczne stanowisko pozwanego ubezpieczyciela.

Dowód:

- pismo powoda z dnia 28 sierpnia 2019 roku – k. 12;
- wezwanie do zapłaty z dnia 8 października 2019 roku – k. 25 – 26 v.;

- potwierdzenie wypłaty – k. 27;
- pismo z dnia 8 listopada 2019 roku – k. 28 - 29;
- akta szkody na płycie CD – k. 43;
- decyzja z dnia 8 listopada 2019 roku – k. 45 – 46.

(...) S.A. z siedzibą w S. oferował poszkodowanemu pojazd zastępczy od jednego ze współpracujących z pozwanym asystorów w segmencie klasy uszkodzonego pojazdu.

M. N. nie zdecydował się skorzystać z oferty zaproponowanej przez ubezpieczyciela sprawcy szkody, bowiem propozycja ta zawierała dodatkowe opłaty i kary, m.in. za przewóz zwierząt domowych, czy utratę auta. Nadto nie wyrażono zgody na zmianę regulaminu i nie podstawiono pojazdu we wskazanym czasie i miejscu.

Dowód:

- oświadczenie najemcy – k. 14;
- dokumentacja nadesłana przez pozwanego wraz z oświadczeniami podmiotów współpracujących z TU – k.47 – 60;
- zeznania świadka M. N. – k. 78.

Wysokość stawki dla jednego dnia wynajmu pojazdu zastępczego odpowiadającego pojazdowi uszkodzonemu i wynajętemu w opcji bez limitu kilometrów, przy uwzględnieniu pełnego zakresu ubezpieczenia OC/AC/NW oraz wykupionym udziałem własnym w szkodach, realnej stawki dobowej pojazdu zastępczego z ofert podmiotów, z którymi współpracuje pozwany zawierała się w przedziale od 96 – 180 zł netto.

Rzeczywisty czas uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego wynosił 15 dni roboczych , na który składały się : - 7 dni od rozpoczęcia wynajmu do oględzin rozpoczęcia wynajmu do oględzin ubezpieczyciela; - 3 dni czas technologiczny wg kosztorysu opiniującego ; - 3 dni zamówienie i sprowadzenie części oraz 2 dni organizacyjne.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego L. C. – k. 85 – 93.

Sąd zważył co następuje :

W ocenie Sądu Rejonowego , wywiedzione powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości .

Roszczenie przedstawione przez powoda ma charakter roszczenia odszkodowawczego, znajdującego oparcie w przepisach art. 822 § 1 i 2 k.c., art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152, ze zm.) oraz art. 436 § 1 k.c. i 415 k.c.

Okoliczności kolizji z dnia 20 lipca 2019 r. nie były sporne pomiędzy stronami. Również legitymacja bierna pozwanej spółki do występowania w niniejszym procesie, mająca za podstawę art. 19 ust. 1 powołanej wyżej ustawy, nie pozostawała przedmiotem sporu. Było bowiem okolicznością niekwestionowaną, iż sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanej spółce. Pozwany nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności i wypłacił w części odszkodowanie za wynajem samochodu zastępczego. Nie budziło wątpliwości, iż do przedmiotowego zdarzenia drogowego doszło na skutek zawinionego działania uczestnika ruchu drogowego posiadającego polisę O.C. w pozwanej spółce. Legitymacja procesowa czynna powoda wynika, poza wskazanymi powyżej przepisami, ponadto z treści art. 509 § 1 i 2 k.c., jako że wierzytelność

przysługująca poszkodowanemu została przelana na rzecz powoda P. G.. Wraz z w/w wierzytelnością przeszły ponadto na powoda wszelkie związane z nią prawa.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W literaturze dominującą jest teoria adekwatnego związku przyczynowego, od której odstępstwa mogą wystąpić w warunkach opisanych w art. 361 § 2 k.c., zgodnie z którym granicach określonych w art. 361 § 1 k.c., w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Co do zasady normalny związek przyczynowy pełni zatem w prawie cywilnym funkcję przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej, a nadto wyznacza jej granice w tym sensie, że zobowiązany ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa zdarzeń, z którymi ustawa łączy jego obowiązek odszkodowawczy. Skutki zaś pozostające poza granicami adekwatnej przyczynowości nie są objęte takim obowiązkiem. Adekwatny związek przyczynowy pozwala na uznanie prawnej doniosłości tych skutków, które są dla badanego zdarzenia zwykle (typowe, normalne), a na odrzucenie takich, które oceniamy jako niezwykle, nietypowe, nienormalne. Następstwo zdarzenia ma zaś normalny charakter wówczas, gdy w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajnym biegu rzeczy, bez zaistnienia szczególnych okoliczności, szkoda jest następstwem danego zdarzenia lub gdy zazwyczaj, w zwykłym porządku rzeczy jest konsekwencją danego zdarzenia (por. wyrok SN z dnia 11.09.2003 r., sygn. III CKN 473/01 oraz wyrok SN z dnia 26.01.2006 r., II CK 372/05). W świetle powyższego przepisu wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia O.C. jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu. Reguła płynąca z przywołanego przepisu nakazuje także przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach wspomnianego adekwatnego związku przyczynowego. Podstawową bowiem funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody.

Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową. Normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, nie tylko w sytuacji jego zniszczenia, ale również uszkodzenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Termin wydatków koniecznych oznacza przy tym wydatek niezbędny dla korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Za szkodę można uznać tylko koszty niezbędne, rzeczywiście poniesione przez poszkodowanego, którego obciąża ciężar dowodu wysokości szkody.

W niniejszej sprawie zasadność wynajmu pojazdu zastępczego nie była kwestionowana. Poszkodowany potrzebował bowiem pojazdu zastępczego na czas naprawy swojego samochodu, uszkodzonego w zdarzeniu z dnia 20 lipca 2019 roku, nie dysponując przy tym innym pojazdem, którym mógł się poruszać w tym czasie. Dodatkowo pozwany ubezpieczyciel w toku postępowania likwidacyjnego uznał częściowo roszczenie z tytułu najmu pojazdu zastępczego wypłacając stosowne odszkodowanie, lecz w niepełnej wysokości.

Pomiędzy stronami sporna była długość okresu najmu pojazdu zastępczego, bowiem pozwany ubezpieczyciel ostatecznie uznał okres najmu pojazdu zastępczego w wymiarze 11 dni oraz stawka dobową najmu, którą pozwany zaakceptował na poziomie 95 zł brutto.

Koszt najmu pojazdu zastępczego, z którego skorzystał poszkodowany, a który został wydatkowany przez powoda wyniósł natomiast kwotę 3 800 zł i obejmował 19 dni najmu według stawki 200 zł.

Pozwany podniósł również, że poinformował poszkodowanego o możliwości najmu pojazdu zastępczego oraz o akceptowanych stawkach najmu.

Ustanowiony w sprawie biegły sądowy określił, że dobową stawkę najmu pojazdu odpowiadającego klasie pojazdowi uszkodzonemu i wynajętemu w opcji bez limitu kilometrów, przy uwzględnieniu pełnego zakresu ubezpieczenia

OC/AC/NW oraz wykupionym udziałem własnym w szkodach, realnej stawki dobowej pojazdu zastępczego z ofert podmiotów, z którymi współpracuje pozwany mieściła się w granicach 96 zł – 180 zł netto w przypadku najmu bezgotówkowego.

Zastosowana zatem przez powoda stawka najmu pojazdu zastępczego w kwocie 200 zł brutto (odpowiednio 162,60 zł netto) nie wykracza poza wskazany przez biegłego przedział. Odnosząc się do zarzutu pozwanego w zakresie zawyżenia stawki najmu pojazdu zastępczego, a w szczególności nieskorzystania przez poszkodowanego z tańszej oferty najmu, należy podkreślić, iż pozwany nie udowodnił jakoby złożył taką ofertę poszkodowanemu. W aktach sprawy brak jest dowodu na okoliczność złożenia poszkodowanemu oferty dotyczącej korzystniejszych warunków najmu pojazdu zastępczego oraz jej treści.

Powód domagał się zapłaty 200 złotych brutto za dobę najmu pojazdu zastępczego, natomiast jak wynika z załączonego do sprzeciwu cennika pozwanego towarzystwa ubezpieczeń, stawka najmu pojazdu z segmentu klasy C oferowana przez pozwanego wynosiła 95 złotych za dobę, przy czym przedstawiona oferta nie zawierała szczegółów dot. dodatkowych obciążeń (opłat , kar, limitów km) oraz udziału własnego w szkodzie. Wreszcie nie zawierała informacji, czy cena obejmuje podstawienie oraz odebranie samochodu w miejsce wskazane przez poszkodowanego. Tym samym przypuszczać należy, że koszt najmu pojazdu porównywalnego do oferty zaproponowanej przez powoda byłby finalnie znacznie wyższy. (pozwany nie wykazał, aby było inaczej).

Co więcej należy wskazać, że poszkodowany był zainteresowany najmem pojazdu zastępczego bez dodatkowych obciążeń, opłat, kar, limitów kilometrów oraz udziału własnego w szkodzie , nadto z opcją podstawienia i odebrania samochodu w uzgodnione miejsce. Usługa najmu musiała mieć również charakter bezgotówkowy. Taką kompleksową, jasną i przejrzystą ofertę uzyskał od powoda. Nadto , poszkodowany już wcześniej korzystał z usługi najmu oferowanej przez powoda i był z niej zadowolony. M. N. nie zdecydował się natomiast skorzystać z oferty zaproponowanej przez ubezpieczyciela sprawcy szkody, bowiem propozycja ta zawierała dodatkowe opłaty i kary, m.in. za przewóz zwierząt domowych, czy utratę auta. Nadto nie wyrażono zgody na zmianę regulaminu i nie podstawiono pojazdu we wskazanym czasie i miejscu. (vide: oświadczenie poszkodowanego, k. 14, zeznania poszkodowanego – k. 78).

Podkreślenia również wymaga, że kwota zaoferowana przez powoda mieści się w normalnych różnicach cen rynkowych. (vide: opinia biegłego sądowego).

Pozwany zaś nie przedstawił ostatecznie realnej stawki dobowej najmu , a tym samym nie wykazał nawet faktu złożenia propozycji najmu pojazdu zastępczego w opcji bez żadnych dodatkowych opłat, z pełnym ubezpieczeniem, zniesieniem udziału własnego, nielimitowanym kilometrażem, wreszcie opcją podstawienia i odebrania pojazdu z miejsca wskazanego przez poszkodowanego. Pozwany tym samym nie wykazał, że wybór tańszej oferty najmu pojazdu zaproponowanej przez ubezpieczyciela zawierał w oferowanej cenie te wszystkie opcje, na których zależało poszkodowanemu, po cenie wskazanej przez pozwanego (tj. wspomnianych ok. 95 zł brutto). Z doświadczenia wiadomo bowiem, że niższe oferty proponowane przez zakłady ubezpieczeń obwarowane są dodatkowymi opłatami, zatem finalnie oferta najmu , na którą powołują się te instytucje w rzeczywistości są ofertami zbliżonymi do cen rynkowych, a niekiedy nawet droższymi. Dlatego też brak wskazania konkretnej oferty poszkodowanemu nie może wywoływać negatywnych skutków po stronie powoda tylko dlatego, że wobec braku konkretnej oferty poszkodowany zdecydował się na najem pojazdu zastępczego u powoda po stawkach rynkowych.

Co więcej, w polu widzenia zachować wypada, czego pozwany stara się nie zauważyć, iż w postępowaniu szkodowym to wygoda i interesy poszkodowanego mają pierwszorzędne znaczenie, a nie interes ekonomiczny ubezpieczyciela. Z kolei dokumenty przedstawione przez pozwanego o współpracujących z nim wypożyczalniach, opisanie lakonicznie procedury wynajmu pojazdów zastępczych, cenników, czy ogólnych warunków wynajmu pojazdu zastępczego nie dowodzą, że zakład ubezpieczeń przedstawił poszkodowanej nawet nie tyle ofertę w rozumieniu art. 66 k.c., co informację na tyle uszczegółowioną co do stawki najmu w klasie pojazdu odpowiadającego uszkodzonemu, że w skutkach obligującą ją do podjęcia działań mających na celu minimalizację szkody.

Należy mieć wreszcie na uwadze, że nie obowiązują żadne urzędowe, czy maksymalne stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego, a poszkodowany nie ma obowiązku szukania najtańszego zakładu naprawczego, czy najtańszego podmiotu zajmującego się wynajmem samochodów. Zaoferowana kwota 200 zł brutto nie odbiega od stawek rynkowych obowiązujących na terenie miasta S..

Wobec tego stawka za najem pojazdu zastępczego zaproponowana przez pozwanego w kwocie 200 zł brutto za dobę jest w pełni zasadna.

Jeżeli chodzi o uzasadniony okres najmu, to wskazać należy, że ustanowiony w sprawie biegły sądowy wskazał, że rzeczywisty czas uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego wynosił 15 dni **roboczych**, na który składały się: - 7 dni od rozpoczęcia wynajmu do oględzin rozpoczęcia wynajmu do oględzin ubezpieczyciela; - 3 dni czas technologiczny wg kosztorysu opiniującego; - 3 dni zamówienie i sprowadzenie części oraz 2 dni organizacyjne.

W niniejszej sprawie zdarzenie szkodowe miało miejsce 20 lipca 2019 r., tym samym poszkodowany już tego dnia przestał być mobilny (w sprawie ustalono, że poszkodowany nie miał innego pojazdu, którym mógłby się poruszać). Poszkodowany jednak zdecydował się na najem pojazdu zastępczego dopiero od dnia 29 lipca 2019 roku. Poszkodowany znał wcześniej firmę powoda, gdyż korzystał z jego usług, dlatego jeszcze przed zgłoszeniem szkody, co miało miejsce w dniu 31 lipca 2019 roku, skorzystał z usług powoda. Powód zapewnił poszkodowanemu pojazd zastępczy bez jakichkolwiek ograniczeń, na cały okres trwania naprawy pojazdu (a nawet dłużej, przy czym powód dochodzi zapłaty jedynie za okres do dnia odebrania samochodu z naprawy), przejmując jednocześnie ryzyko związane z dochodzeniem od ubezpieczyciela zwrotu poniesionych kosztów z tym związanych. Jak wynika z zeznań M. N. samochód był mu niezbędny do dojazdów do pracy, a także celem wykonywania czynności dnia codziennego. Powód zapewnił poszkodowanemu pojazd zastępczy, na cały okres trwania naprawy, a więc do dnia 16 sierpnia 2019 roku. Poszkodowany był bardzo zadowolony z usług wypożyczalni powoda, wynajmowany pojazd był w bardzo dobrym stanie technicznym.

Podkreślić przy tym należy, że okres najmu pojazdu zastępczego był uwarunkowany z jednej strony czynnościami z zakresu likwidacji szkody, z drugiej zaś czynnościami z zakresu organizacji i naprawy pojazdu (na które poszkodowany nie miał żadnego wpływu). W dniu 31 lipca 2019 roku szkoda została zgłoszona pozwanemu. Ten dopiero w dniu 5 sierpnia 2019 roku przeprowadził oględziny pojazdu, po których przesłano kosztorys do warsztatu naprawczego. Tego samego dnia warsztat zamówił części zamienne, które odebrał w dniu 8 sierpnia 2019 roku. W dniu następnym rozpoczęto naprawę, którą zakończono w dniu 16 sierpnia 2019 roku. Łącznie zatem należne jest odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego za 19 dni. Stanowisko strony pozwanej odnośnie zapłaty jedynie za okres 11 dni, które obejmowały 7 dni od rozpoczęcia wynajmu oględzin, 2 dni technologicznej naprawy, 1 dzień na sprowadzenie części oraz 1 dzień organizacyjny, jest nieuzasadnione.

Mając powyższe na uwadze uznać należało za biegłym sądowym, że co do zasady okres najmu pojazdu zastępczego winien wynosić 15 dni. Mając dodatkowo na uwadze opinię biegłego w zakresie wysokości stawki najmu pojazdu zastępczego tej samej klasy co uszkodzony pojazd, kształtującej się w przedziale od 96 – 180 netto, (118,08 zł – 221,40 brutto) roszczenie powoda było zasadne do kwoty 3.321 zł. Jednakże mając na względzie wypłaconą poszkodowanemu w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 1045 zł brutto tytułem najmu pojazdu zastępczego powód w niniejszej sprawie mógł się maksymalnie domagać kwoty 2 276 zł, przy czym kwota dochodzona pozwem wynosiła 2 000 zł. Zatem roszczenie powoda należało uwzględnić w całości, o czym Sąd rozstrzygnął jak w punkcie 1 wyroku.

Poszkodowany nie jest płatnikiem podatku VAT, co oznacza, że należne powodowi odszkodowanie obejmuje kwotę brutto.

Roszczenie o odsetki znajduje swoje oparcie w treści art. 481 § 1 k.c., który stanowi, iż jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jak zaś wynika z tezy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r. (II CK 146/02, Lex nr 82271) dłużnik popada

w opóźnienie, jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia. Data początkowa naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie w płatności odszkodowania za najem pojazdu wskazana została zgodnie z żądaniem pozwu i przypada na dzień 03 października 2019r , a więc po upływie 30-sto dniowego terminu do zakończenia postępowania likwidacyjnego (art. 817 § 1 kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych) . Zgłoszenie szkody miało miejsce w dniu 02 września 2019 r .

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dokumenty przedstawione przez strony w toku postępowania, których autentyczność oraz treść nie były przez nie kwestionowane, ani też nie wzbudziły wątpliwości Sądu. Dodatkowo, wysokość należnego świadczenia Sąd ustalił w oparciu o przeprowadzony dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego, która to opinia nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron. Sąd nadto przeprowadził dowód z przesłuchania świadka M. N. , które również okazały się przydatne dla ustalenia stanu faktycznego w sprawie.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Roszczenie powoda zostało uwzględnione w całości, poniósł on koszty w łącznej kwocie 1 367 zł (200 zł opłata od pozwu, 900 zł wynagrodzenie pełnomocnika obliczona na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800) 17 zł opłata od pełnomocnictwa oraz 250 zł tytułem wykorzystanej zaliczki na poczet biegłego sądowego) Sąd orzeczono jak w punkcie 2 sentencji wyroku.

O nieuiszczonych kosztach sądowych Sąd orzekł w punkcie 3 wyroku na podstawie art. art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2005r., Nr 167, poz. 1398 ze zm.). Koszt opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej wyniósł 626 zł, natomiast pobrane zaliczki wpłacone zostały przez strony do kwoty 500 zł (2 x 250 zł). Tym samym w pozostałej części tj. kwotą 126 zł pokrytą tymczasowo z sum budżetowych SP, należało w całości obciążyć pozwanego jako stronę przegrywającą postępowanie .

Sędzia Agnieszka Kuryłas